

Marets Lov falde nogen af de Mater, som skulle komme til Indtægt i Genhold til den foreslaaede Indkomstskattelov. Den første Mate skal ikke indbetales før den 31te Marts næste Aar, og der maa altsaa formeentlig hos Alle, som ville føle sig beroligede ved, at Lovgivningsmagten vedtager nærværende Lovforslag, paa Bunden af deres Opfattelse ligge en anden Betragtning af Stillingen end den, at der skulde være paa=trængende Nødvendighed for i den nærmeste Fremtid at skaffe den omhandlede Indtægt tilveie. Vi ere jo desuden nu rykkede saa langt frem paa Aaret, at den Session, som der forhaabentlig er Tale om vil komme sammen til October, just ikke ligger saa uoverskuelig fjernt fra os. — Jeg har tidligere havt Anledning til tilstrækkelig at udtale min Stilling overfor Spørgsmaalet om en Indkomstskat, og Enhver vil derefter vide, at, forsaavidt Nødvendigheden af at tilveiebringe en bedre Balance maatte paahvilde Erhvervelsen af en ny Indtægt for Statskassen, saa vilde jeg dog aldrig falde paa at søge den gennem en Skat, som jeg gjentagende har betegnet som den i mine Tanker uhenfigtsmæssigste af alle. Jeg skal imidlertid ikke idag dvæle herved. Da jeg paa en Maade er bleven nødsaget til at gribe Ordet, kan jeg derimod ikke tilbageholde en Bemærkning af reent formel Natur, som for mig har en ikke ringe Indflydelse paa min Stilling i dette Dieblif. Jeg kan nemlig ikke fortie, at den Form, hvorunder Sagen nu er bragt ind, forekommer mig at være overordentlig uheldig, og at jeg overordentlig meget vil ønske, at noget Egnende ikke maa gjentage sig i Fremtiden. Det er vistnok altid overmaade farligt, naar man under et Lovforslags Behandling fuldstændig vil omdanne dette og bringe det til i sig at optage Gjenstande, som det oprindelig ikke var paatænkt at behandle i samme, og dette bliver naturligvis ikke mindre farligt, naar det er et heelt nyt Lovforslag, som man vil smelte sammen med et tidligere. Den umiddelbare Folge deraf er ligefrem at tilintetgjøre det Bær, som Grundloven har villet tilveiebringe ved de i den paabudne gjentagne Behandlinger af Sagerne i den lovgivende Forsamling. Her

er der Spørgsmaal om to aldeles adskilte Lovforslag, som naturligvis nok — det er en Selvsølge — stode i en vis Berøring med hinanden, men som dog, saaledes som de vare tænkte, vare holdte fuldkommen adskilte og ogsaa kunde holdes aldeles adskilte. Det ene af dem gif ud paa at behandle Reglerne, hvorefter en Indkomstskat skulde opkræves, og det andet gif ud paa at fastsætte, hvilken Skat der i den nærmest paafølgende Tid skulde udskrives. Nu seer jo Enhver, at der ved Behandlingen af det første Lovforslag her ikke var den allerringeste Opfordring til at gjøre det sidste Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Nødvendigheden eller Kravet for den nærmeste Tid, til Gjenstand for nogen nærmere Drøftelse. Den hele første Behandling af dette Spørgsmaal er altsaa ved den valgte Fremgangsmaade bleven os aldeles berøvet; den er ikke kommen frem, men er ganske bleven borttagen for os. Den ærede Formand for Udvalget (Lohmann) sagde vel, at vi derved befandt os i den samme Stilling, som vi havde været i ved en tidligere Leilighed, da et lignende Lovforslag var forelagt Thinget, saavidt jeg erindrer, i 1867. Ja forsaavidt, men ogsaa kun forsaavidt, er dette rigtigt, som ligeledes dengang det almindelige Lovforslag om Reglerne for en Indkomstskat blev forandret derhen, at man her optog selve Indkomstskatten for den nærmeste Periode i Lovforslaget. Jeg behøver vistnok ikke at sige, at der for mit Bedkommende aldrig har været Tale om at betragte det som nødvendigt at benægte Rigtigheden af den høist besynderlige Theori, at dette Thing ikke skulde være fuldstændig bemyndiget til at vedtage alle mulige Lovforslag først med Undtagelse af selve Finantslovsforslaget. Dette er en Selvsølge, og det skulde gaae meget mærkeligt til, hvis man nogenstunde fik dette Thing til at anerkjende en Sætning, der i den Grad vilde staae i Strid med vor Grundlovs utvetydige Mening som den Sætning, at Skattelove ikke ligesaa godt skulde kunne behandles først af Landstinget som af Folkethinget. Det er altsaa ikke her til, at jeg her sigter; men, hvad jeg sigter til, det er derimod, at der i det nævnte Tilfælde i eet Punkt var en overordentlig Forskjel tilstede